

1 skyrius

Penktadienis prieš Kalėdas

— Po paraliais, baigiu čia kiaušus nušalti!

Detektyvas vyresnysis inspektorius Maksvelas Finlėjus-Rajenas dirstelėjo į seržantą galinio vaizdo veidrodėlyje, tada vėl nukreipė dėmesį į kelią priešais.

— Šildytuvas paleistas visu pajėgumu, — pasakė pažvelgęs į temperatūros matuoklį, kuris patvirtino, kad lauke temperatūra žemiau nulio. Sniegas vienodai dribo nuo tada, kai išvažiavo iš Edinburgo, ir jie lėtai keliavo atgal į Nortumberlandą. Paprastai tai būtų maloni dviejų valandų kelionė, bet, atsižvelgiant į vis prastėjančias sąlygas, jie užtruks gerokai ilgiau, kol pasieks namus.

Pasigirdo teatrališkas *brrrr*, kai detektyvas seržantas Frenkas Filipsas nusipurtė ir pasitrynė delnus.

— Sakiau tau, Frenkai, kad apsivilktum storesnį džemperį. Prognozavo, kad šį savaitgalį didelė sniego tikimybė.

Šiuos protingus žodžius ištarė detektyvė inspektorė Denisė Makenzi, antra galinės sėdynės keleivė, kuriai teko ir abejotina garbė būti Filipso žmona.

— Ne džemperio man reikia, o žieminio riebalų sluoksnio, — trindamas pilvą atsakė Frenkas. — Ta nauja dieta, kurios privertei...

— Jeigu mažindamas „suvartojamų duonelių su šonine* kiekį“ jautiesi kaip laikydamasis *naujos* dietos, bijau pagalvoti, ką manai apie tokius dalykus kaip „ratas“ ir „motorizuoti traktoriai“, — tarė ji.

— Ha, ha, — atšovė jis. — Taip nekalbėsi, kai užsinorėjusi prisiglausti, rasi tik odą ir kaulelius...

Rajenas skubiai įjungė radiją, kad negirdėtų jų pokalbio.

— Ačiū, Dievui, — pasakė, kai Džordžas Maiklas ėmė jausmingai dainuoti apie kažkam per praeitas Kalėdas padovanoją širdį. Kai kurių dalykų jam nėra reikalo žinoti, ir *glausty-masis* Filipų-Makenzių šeimos ūkyje buvo vienas iš jų.

Keleivio vietoje šalia jo sėdėjo Ana, Rajenų šeimos geresnioji pusė. Ji apkabino save rankomis ir pasižiūrėjo pro priekinių langą. Mintis su artimiausiais draugais nuvažiuoti dienai į Edinburgą atrodė gera: norėjosi išnaudoti tą retą akimirką, kai atsiplėši nuo nesibaigiančios kovos su nusikalstamumu. Dar atitrūktų ir nuo dėstomų istorijos paskaitų universitete. Ketveriukė praleido kelias nuostabias valandas, klaidžiodama po šventinę mugę Edinburgo pilies papėdėje, juokavo ir gardžiausi karamelizuotais obuoliais, jausdamas geros valios sezono nuotaiką.

Dabar, miesto žiburiams nutolus, kelyje per baltą sniego paklotą Aną suėmė baimė. Jau po penktos, užslinko tamsa. Kažkur rytuose krantą nenuilsdama daužė Šiaurės jūra, vaka-

* Angl. *stotty* — tradicinė Nortumberlando plokščia balta duonelė, į kurią perpjautą šiltą dedama kumpio ar šoninės ir sviesto bei česyro sūrio.

ruose driekėsi atšiaurus pakraščio kraštovaizdis. Jie stūmėsi per paniurusį peizažą smarkiai sningant, valytuvai švytavo pirmyn atgal šluodami snaiges.

Ana buvo gimusi tame atokiame pasaulio kampelyje, potvynių užliejamoje, dukart per dieną nuo žemyno atkertamoje Holi Ailando saloje. Žiemos saloje būdavo atšiaurios, skvarbūs vėjai smelkdavosi iki kaulų, ir ji žinojo, kad tokios pūgos gali užslinkti staiga bei nesitraukti ištisas valandas... kartais netgi dienas. Pagrindinis kelias iš Škotijos vinguriavo palei dantytą pakrantės juostą ir buvo atviras visoms bjauriausioms stichijoms; netgi dabar vėjas talžė jų automobilio šoną, tarytum koks pagonių dievas stukseno galingu pirštu. Ji dėkinga dirstėlėjo į Rajeną. Vyro veidas atrodė susikaupęs ir priminė griežtą kaukę, o rankos tvirtai laikė kursą per žemę, kuri kiekvieną minutę darėsi vis klastingesnė.

Lyg perskaitęs jos mintis, Rajenas pasilenkė ir uždėjo delną ant jos rankos, kietai sugniaužtos ant kelių.

— Ar viskas gerai? — murmeldamas paklausė.

— Esu mačiusi tokių pūgų, — tyliai atsakė ji. — Manau, mums reikėtų rasti, kur sustoti, kol praslinks blogiausia.

Rajenas žiojosi ginčytis ir vėl užsičiaupė. Matomumas tesiekė kelias pėdas, matė ne daugiau, nei siekė priekinių žibintų spinduliai. Jis nedrįso važiuoti daugiau kaip trisdešimt mylių per valandą greičiu, nerizikuodamas nuslysti į priešpriešiais atvažiuojantį automobilį.

Ir tai jau antra priežastis, suprato.

Pastarąsias kelias mylias jie nesutiko nė vieno atvažiuojančio automobilio.

— Ką sako GPS? — paklausė jis. — Ar galėtume kur nors pralaukti valandą dvi?

Ana siekė paimti mobiliojo ir sustojo, kai radijo transliaciją pertraukė išėjimas apie eismo sąlygas:

— *Čia BBC Niukaslo radijas, dabar dešimt minučių po penktos. Meteorologijos tarnyba atnaujino savo ankstesnę išpėjimą dėl orų: Anglijos Šiaurės Rytuose, taip pat Centrinės ir Aukštutinės Škotijos dalyse skelbiamas nebe geltonojo, o raudonojo lygio pavojus. Per artimiausias valandas laukiama smarkaus oro sąlygų pablogėjimo, keliautojams patariama imtis priemonių ir pasisaugoti. A1 magistralė tarp Beriko prie Tvido ir Morpeto uždaryta abiem kryptimis dėl avari...*

Rajenas tyliai nusikeikė. Jie pravažiavo Beriką prieš keiliolika mylių, vadinasi, kelias buvo uždarytas kažkuriuo metu vėliau.

— Dairykis aplinkkelio ženklų, — pasakė jis. — Turėtų būti vienas netrukus, nebent jau pražiopsojome.

Ana linktelėjo, o Makenzi pasilenkė į priekį pasikalbėti su abiem.

— Ar gerai nugirdau, kad kelias uždarytas?

Rajenas linktelėjo.

— Kada turite grįžti pasiimti Samantos?

Jis kalbėjo apie mergytę, kurią Filipsas su Makenzi ketino įsivaikinti, dešimties metų raudonplaukę garbanę, įsiveržusią į gyvenimą kaip audra ir pasivogusią jų širdis.

— Samanta nakvos draugės namuose, — su palengvėjimu atsakė Makenzi. — Dėl jos nereikia skubėti.

— Gaila, bet ir nepaskubėtume, — atsakė Rajenas ir vėl prisimerkęs išmeigė akis į miglą už stiklo.

Mirksintys žibintai.

Jis sumažino greitį, kai pasirodė virtinė geltonų kliūtį žyminčių piltuvų. Jie stovėjo skersai kelio, o šviečiančios rodyklės kreipė vairuotojus B kelio, vedančio į Vest Kailou ir Vulerį, link.

Rajenas dirstelėjo į kelią už savęs, ieškodamas kokių nors gyvybės ženklų, bet tamsoje nepamatė jokių žibintų. Neįstengė ir įžiūrėti ant kelio vėžių, kurios teiktų vilčių, kad ton pusėn jau kažkas anksčiau pravažiavo.

— Jeigu pavyktų pasiekti Vulerį, ten yra smuklė, — pasakė apsimestinai džiugiai Filipsas. — Gal net gautume lovą permiegoti.

— Problema, kaip tai padaryti, — atsakė Rajenas.

Kelias priekyje buvo užkirstas; jis ėmė svarstyti, gal apsukti ir grįžti ten, iš kur atvažiavo, bet dar vienas stiprus gūsis privertė apsispręsti. Reikia važiuoti kuo toliau nuo pakrantės, kad bent jau nuo smarkiausio šturmo būtų apsaugoti.

— Laikyk savo kiaušus, Frenkai.

Jis atsargiai nuriedėjo nuo pagrindinio kelio į nežinomybę.

2 skyrius

Nuo vėjo jie galbūt ir liko užstoti, bet niekas negalėjo apsaugoti nuo sniego, kuris užklojo Nortumberlandą storu baltu sluoksniu, paslepiančiu įprastus orientyrus ir kelio ženklus, kuriais galėtų vadovautis.

— Kiek laiko praėjo, kai išsukome iš A1 magistralės? — garsiai pasvarstė Ana.

— Penkiolika minučių, — atsakė Rajenas, ką tik uždavęs sau tą patį klausimą. — Jau turėjo būti kita nuoroda į Vulerį. Ką rodo žemėlapis?

Tačiau tos izoliuotos, atokios ir tolimų kalnų tarytum miegančių milžinų apsuptos dalies interneto ryšys nesiekė.

— Nepavyksta pagauti signalo, — atsakė Ana. — Bet iš atminties atrodo, jog pasukome per daug toli į pietus.

Stojo įtempta pauzė, kai visi svarstė, ką tai galėtų reikšti. Nuo išvažiavimo iš dvipusio greitkelio buvo keletas keblių aki-mirkų, kai automobilis sunkiai įveikė pasislėpusias kaimo keliuko įdubas ir griovius, kartą ar du slydo, kai iš tamsos išniro netikėtas posūkis. Paprastai tokie pažįstami keliai dabar atrodė svetimi ir pilni pavojų.

Lyg ir taip nebūtų blogai, jie įsuko į siaurą keliuką, apso-dintą aukštomis gyvatvorėmis iš abiejų pusių. Neliko vilčių nei apsisukti, nei išsukti iš jo, jeigu prireiktų.

Jiems beliko viena — stumtis į priekį.

— Jeigu pasukome į pietus, bent jau judame teisinga kryptimi, — nutarė Makenzi.

— Taip, ir turėtume būti netoli Čatono, — pritarė Ana, prisiminusi didelį kaimą su mažiausiai vienu baru... Mažiau už mylios nuo tos vietos, kur jie ropojo per apsnigtą tamsą. Jeigu tik būtų žinoję...

Rajenas patikrino kuro baką, ir ėmė tvinksėti jo žandikaulio raumuo.

Nuvažiuosim dar dešimt mylių.

Jis planavo užsipilti kuro Aniko degalinėje pavažiavus magistralę, bet neįsivaizdavo, kad bus priversti leistis į nesibai giančią kelionę kaimo gilumon.

— A... nenoriu gąsdinti, bet mums baigiasi kuras.

— Aha, — atšovė Filipšas, skėstelėdamas rankomis, — paskui dar pasakysi, kad padanga pra...

Jis nutilo, nes Rajenas staiga sustabdė mašiną. Jos užpakalis pavojingai slystelėjo gyvatvorėn, nubloškė Filipšą į dures.

Rajenui neliko nieko kita, nes kelio viduryje stovėjo pats neįprasčiausias raguotis, kokį jiems teko matyti.

Kaip galvijas, buvo didingas.

Kol neužkliudė automobilio šviesos, gyvulys buvo gerai užsimaskavęs, balkšvos spalvos gauruotas kailis puikiai derėjo prie esamų klimato sąlygų.

— Čia galvijas iš Čilingamo bandos, — sušnibždėjo Ana, lyg tas galėtų ją išgirsti.

— Ką tai reiškia? — taip pat pašnibždomis paklausė Filipas.

— Laukinės karvės, — paaiškino ji. — Rečiausia galvijų veislė pasaulyje, siekia Vinčesterio knygos laikus*.

Supratusi, kad yra apsupta draugų, kurie nejaučia tokios meilės istoriniams dalykams, nutarė paaiškinti plačiau.

— Jų kilmės linija atsekama iki pat trylikto amžiaus, — pasakė. — Šie galvijai išgyvena be žmonių pagalbos. Be to, kad retsykliais pameta vieną kitą šieno rutulį, parko prižiūrėtojai net neliečia jų ir niekam kitam neleidžia. Galvijai dauginasi, gyvena ir krenta natūraliai.

— Paminėjai Čilingamą, — įsiterpė Rajenas, sutelkdamas dėmesį į svarbiausią informacijos vienetą. — Girdėjau apie tokią pilį. Ar jie susiję?

Ana pasisuko į ją tamsoje šypsodamasi.

— Jie ne tik susiję, — atsakė, — galvijai ganosi parko žemėje, kuri priklauso Čilingamo kaimui, per kelią nuo pilies teritorijos. Jeigu tai karvei pavyko pabėgti, ji neturėjo nuklysti toli nuo namų.

Keturios poros akių vėl įsmigo į kelią.

— Tai vis tiek neišsprendžia svarbiausios mūsų problemos, — pasakė Rajenas. — Kaip pro ją pravažiuosime, po galais?

Ana papurtė galvą.

— Iškart aišku, kuris iš mūsų užaugo kaime, — tarė ji. —

* Vinčesterio, arba Paskutiniojo teismo, knyga (*The Domesday Book*) 1086 m. Viljamo Užkariautojo nurodymu sudarytas Anglijos gyvenviečių, nuosavybės sąrašas, svarbus šaltinis, vaizduojantis XI a. Anglijos socialinę, ekonominę padėtį.

Čia juk laukinės karvės, Rajenai, vadinasi, bijo automobilių ir žmonių. Spustelk signalą, nubėgs ten, iš kur atėjo.

— Arba tiesiai į mus, — grėsmingai perspėjo Filipsas.

— Išsiaiškinsime tik vienu būdu, — nusprendė Rajenas ir nuspaudė signalą, kuris nuaidėjo tyliame kraštovaizdyje.

Kai nutilo, karvė nei pabėgo, nei juos puolė. Nutarė tiesiog vėl lįsti pro landą gyvatvorėje pas saviškius.

— Vos išnešėme sveikus kailius, — tarė Filipsas, ir kiti trys sužiuro į jį, negalėdami patikėti.

— Frenkai, mes kasdien susiduriame su žiauriais nusikalčiais, — papriekaištavo Rajenas. — Nesakyk, kad išsigandai gauruotos karvutės?

Filipsas nesitraukė iš pozicijų, nes prieš daugelį metų buvo nelaimingai susidūręs su vienu karvės pusbroliu.

— Aš tik sakau, kad važiuotume, nes po trijų savaičių suras sušalusius mūsų lavonus, apkramtytus karvučių.

Be GPS signalo ir draugiškos kalėdinės baladės skambesio per radiją, kuris sutraškėjo ir nutilo visai prieš pat susidūrimą su karve, draugai riedėjo dar dešimt minučių, trukusių visą amžinybę, iki pirmo civilizacijos pėdsako — ilgos, iš akmenų sudėtos sklypo tvoros.

— Pilis turėtų būti už tos sienos, vadinasi, ir kaimas netoliese, — nusprendė Rajenas, išdrįšęs tikėtis, kad netolimoje ateityje gaus kavos.

— Neprisimenu, kad čia būtų panašu į kaimą, — pasakė Ana, gailėdamasi, kad turi pranešti blogą naujieną. — Čia dau-

giausia dirbamos žemės ir keli gyvenami kotedžai bei trobos. Neprisimenu nei smuklių, nei viešbučio.

— Galbūt kas nors mūsų pasigailės, — tarstelėjo Filipšas.

— O kaip pilis? — paklausė Makenzi.

— Man regis, ji priklauso privatiems žmonėms, bet turi kelerius apartamentus, kuriuose žmonės gali pernaktuoti, — pasakė Ana. — Rengia netgi vaiduoklių medžiokles...

— Vaiduoklių medžiokles? — skeptiškai paklausė Rajenas.

— M-hm, — atsakė ji su šypsena, pamačiusi jo veido išraišką. — Pilis garsėja Anglijoje kaip vieta, kurioje dažniausiai vaidenasi.

— Tiesiog šaunu, — sumurmėjo Filipšas ir sukryžiuo rankas ant tvirtos krūtinės. — Neužtenka būti įstrigusiems snieguotoje dykumoje ar išgyventi vos ne mirtiną susidūrimą su įsiutusiu buliumi... o dabar tu man sakai, kad čia siaučia poltergeistas!

— Na, dar nesame įstrigę... — buvo bepradedęs sakyti Rajenas, kai staiga automobilis sukosėjo, sudrebėjo ir staiga sustojo priešais milžiniškus metalinius vartus, kylančius iš tamsos.

Jis porą kartų pabandė paleisti variklį, bet mašina neužsivedė.

— Ko gero, daviklis klydo, kai rodė kuro dar dešimčiai mylių, — pasakė Rajenas ir atsisuko sėdynėje į kitus tris.

— Turite protingų minčių?

— Turėtume būti netoli kaimo, — pradėjo Makenzi. — Gal eikime ir pasižiūrėkime?

— Tu matei, kas vyksta lauke? — paklausė Filipšas, prispaudęs nosį prie lango. — Sniego jau per pėdą, jeigu čia šalta su įjungtu šildytuvu, ten bus kaip prakeiktoje Arktikoje.

— Na, negalime likti mašinoje per naktį, — paprieštavo jam Rajenas.

— Žiūrėkite, — tyliai ištarė Ana ir parodė į vartus. — Pilies languose žiburys.

Jie pasekė Anos žvilgsnį ir suprato, kad ši kalba tiesą.

Ilgo nuošalaus keliuko pabaigoje jie pamatė tolimus, pro sniegą šviečiančius žiburius.

— Atrodo, geresnio pasirinkimo neturime, — nutarė Rajenas ir atsikrenkštė. — Tik viena problema.

Jis pasuko raktelį, įjungdamas automobilio žibintus ir apšviesdamas mažiausiai dvidešimties pėdų aukščio, kaip ir siena aplinkui teritoriją, pilies vartus.

— Užrakinti pakabinamąja spyna, — paprastai paaiškino. — Nežinau kaip jūs, brangieji, bet nelabai pasitikiu savo jėgomis, nežinau, ar perlipsiu tą tvorą.

— Tai ką dabar darysime? — suglumo Filipšas.

— Ieškosime galinio įėjimo, — atsakė Makenzi, kaip visada gerai nusiteikusi. — Kai dvaras tokio dydžio, turi būti dar vienas įėjimas.

Jie pažvelgė į šešėliuotą naktį, paskui vienas į kitą.

— Aš surasiu, — pasisiūlė Rajenas, pagalvojęs apie Denišės koją, kuri prieš porą metų buvo smarkiai sužalota ir vis dar kėlė nepatogumų, ypač šaltu oru.

Bet Makenzi buvo išdidi.

— Eisime visi, — pasakė ji.

— Aha, ir jeigu čia tikrai yra vaiduoklių, negalime leisti, kad vienas juos sunaikintum, — pareiškė Filipšas. — Eikime ir užimkime tą pilį.